

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa P. O.

przeciwko J. P.

o wynagrodzenie, wynagrodzenie za czas choroby, ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy, odszkodowanie i zasiłek opiekuńczy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 21 lutego 2024 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 4 października 2022 r., sygn. akt VIII Pa 37/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasadza od pozwanego J. P. na rzecz powoda P. O. 2025 zł (dwa tysiące dwadzieścia pięć) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym z odsetkami z art. 98 § 1¹ k.p.c.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z 4 października 2022 r. oddalił apelację pozwanego pracodawcy J. P. od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z 28 stycznia 2022 r., który zasądził powodowi P.O. wyrównanie wynagrodzenia i ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ jest oczywiście uzasadniona, skoro Sąd Okręgowy w Lublinie rażąco naruszył art. 29 § 1 pkt 3 k.p. w zw. art. 80 k.p. oraz art. 300 k.p. w zw. z art. 65 k.c., art. 353 k.c. i 353¹ k.c.

W ocenie skarżącego, naruszenie wskazanych przepisów uznać należy za rażące, kwalifikowane ze względu na to, że już przy pierwszym kontakcie z aktami, treścią orzeczenia i jego uzasadnieniem rzuca się w oczy pominięcie przez Sąd zbadania jaki charakter miały mieć dokonywane przez pozwanego wypłaty na rzecz powoda „pod stołem” - czy były to zasadnicze składniki wynagrodzenia czy dodatkowe np. premie uznaniowe lub nagrody czy prowizje. Przyjęcie przez Sąd Okręgowy w Lublinie, że świadczenia te miały charakter wynagrodzenia zasadniczego, wywiedzione zostało niejako w sposób domniemany bez jakiegokolwiek rozważenia charakteru prawnego takich wypłat.

Tymczasem rozróżnienie składników wynagrodzenia (dokonane na gruncie Kodeksu pracy, ale i Kodeksu cywilnego) ma decydujące znaczenie, bowiem dla każdego oczywiste jest, że wypłata świadczenia w postaci premii zależna jest wyłącznie od woli pracodawcy nie musi mieć charakteru stałego. Ponadto świadczenia takiego nie wlicza się do wynagrodzenia zasadniczego. Dalsze, szczegółowe uzasadnienie tych wątpliwości znajduje się wraz z przytoczonymi podstawami skargi kasacyjnej.

Niewłaściwe zastosowanie przepisów Kodeksu pracy o wynagrodzeniu pracowniczym oraz odpowiednio stosowanych przepisów Kodeksu cywilnego - w zakresie identyfikacji charakteru prawnego zobowiązań stron - wpłynęło na błędy popełnione na poziomie subsumcji, ustalonego w sprawie stanu faktycznego, dokonanej przez Sąd Okręgowy w Lublinie. Błędy te miały kwalifikowany charakter i nie podlegają różnym ocenom, zatem są dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika. Uznać je należy za rażące, zatem wniesiono na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej.

Pozwany wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Skarżący we wniosku wskazuje na naruszenie przepisów prawa materialnego, co nie jest wystarczające do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona – art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Negatywna ocena wniosku wynika przede wszystkim z tego, że skarżący nie zarzuca naruszenia przepisów postępowania (także w podstawie kasacyjnej – art. 398³ § 1 k.p.c.). Na etapie przedsądu nie ocenia się zarzutów podstaw kasacyjnych, gdyż stanowią odrębną część skargi kasacyjnej i podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W ocenie zarzutów materialnych wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wiążą zatem ustalenia faktyczne na których oparto zaskarżony wyrok. Związanie w tym zakresie wynikające z art. 398¹³ § 2 k.p.c. ma odpowiednie zastosowanie na etapie przedsądu, w przeciwnym razie zachodziłby dysonans między etapem przedsądu i późniejszym rozpoznaniem zarzutów podstawy kasacyjnej z ograniczeniami wynikającymi z tego przepisu a także z art. 398³ § 3 k.p.c.

Sąd ustalił treść zobowiązania stron opartego na ich woli, co należy do sfery faktycznej sprawy i wiąże w ocenie naruszenia prawa materialnego – art. 65 k.c. w zw. z art. 300 k.p. (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Sąd powszechny jednoznacznie stwierdził, że 28 września 2015 r. strony ustaliły, iż powód będzie otrzymywał wynagrodzenie miesięczne w kwocie 3.493,21 zł brutto a w rzeczywistości co najmniej od 2017 r. powód wynagradzany był według stawki 5.619,21 zł. Umowa była pisemna i ustna, co razem składało się na treść zobowiązania. Na tym tle wypłata „pod stołem” jest tylko kwestią faktyczną. „Pod stołem” nie wypłaca się premii uznaniowej, również wynagrodzenia zasadniczego.

Skarżący w sprawie nie wykazał, że wpłacane świadczenie było premią uznaniową. Ta kwestia faktyczna została ustalona i osądzona w prawomocnym już wyroku (art. 398¹ § 1 k.p.c.).

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1, § 1¹, § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i 398²¹ k.p.c. oraz stosowanych odpowiednio do odpowiedzi na skargę kasacyjną § 2 pkt 5, § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (wpz 24.359 zł – stawka minimalna 3.600 zł x 75% x 75%).

[SOP]

[ał]